

Tre medlemmer af Mcthobugt med Motour til Østrig.

I februar 2008, hvor vi kun tænkte på MC ture, havde klubben besøg af Henrik Tang fra Motour, og hans indlæg kunne kun starte tankerne om den kommende sæson. Ole Rotbøll var fristet af en tur til Østrig, og han havde ikke svært ved at få mig med på idéen. Min genbo – Henning Jacobsen tog tråden op og blev også tilmeldt. Jeg havde ikke tidligere prøvet en MC rejse, og det var lidt spændende, hvad det var for typer man kom i selskab med. Ole arrangerede et hyggemøde og planlagde GPS ruten til Østrig.

Tidlig lørdag den 9. juni mødtes vi alle tre ved Kors Kroen og satte i rigtig flot vejr kursen sydpå over Ribe og Lunderskov til grænsen, hvor vi præcist på grænsen ramte skyerne. Herfra ad motorvejen til Neumünster og videre nordvest om Hamburg ad landeveje til Lüneburg, Harzen og Thüringen til overnatning i Mühlberg på Taubenest – fin tur på 674 km. Næste dag ramte vi pudsigt nok regnvejret i nærheden af Regensburg. Det var med lyn og torden og kæmperegndråber. For at komme hurtigere frem var vi søgt på motorvej, hvor regnvejret trak hastigheden ned til 50 km/t og på et tidspunkt kørte vi gennem noget, som lignede en flod. Så fik vi prøvet det. Efter 562 km var vi fremme ved det flot beliggende hotel Luzenberg i ca. 800 m. højde lidt ovenfor byen Auffach i Wildschönau dalen.



Vi ankom som de sidste, og gik straks i gang med middagen, som gennem alle dagene viste sig at bestå af min. tre godt varierede og velsmagende retter. De andre deltagere, viste det sig, var en skøn blanding af 14 mænd i alle aldre, og det var krydret med to friske bagsæde piger og en på egen bike. Cyklerne var også en blanding med højt og lavt styr. Henrik Tang orienterede om de kommende dage programmer, som kunne blive påvirket af de ustabile vejrforhold.

Alligevel startede vi mandag med fint vej og satte kursen mod Gerlos Alpenstraße (1507 moh.) Krimmler vandfaldene og pas Thurn (1274 moh.) Dagen gav os 190 gode svingende km.



Den næste dag var vejrudsigten rimelig, så nu skulle det være Großglockner Hochalpenstraße, og vi var heldige. En optur i fint vej til Hochtör (2504 moh.) og videre til Kaiser Franz Josefs Höhe med udsigt ned over gletsjeren. Lidt nede af bjerget var det tid til frokost, men vi rykkede indenfor da regnen startede. Dermed gik turen til højdepunktet – Edelweipitße (2571 moh.) i vasken, for vejen er delvis belagt med brosten og rimelig glat, hvilket turlederen ikke ville udsætte os for - leider. Det blev alligevel en god dag med 287 km. på klokken, da vi var tilbage på hotellet.



Onsdag tog vi til Tyskland for at se fødselsdagsgaven til Adolf Hitler i Bertchesgarden – kaldet Kehlsteinhaus (1534 moh) eller Ørneborgen på engelsk. Der blev brugt 7,3 mill. arbejdstimer, som varede 13 måneder. Går man ud fra 30 arbejdsdage om måneden svarer det til 19.000 beskæftigede, som nok ikke har været frivillig arbejdskraft. Selve opturen fra parkeringspladen forgik i bus til tunnelen, som førte os 124 m. ind i bjerget, hvorfra en rimelig stor elevator førte os 124 m. op til stedet, som afslørede en fantastisk udsigt, som vi fik nydt inden skyerne lukkede udsigten. Ikke alle var forberedt på de køligere forhold i højderne, og barske Ole kom i korte bukser. Det blev til 256 km. den dag.

Dagen efter slap vores vejrsmæssige held op, og det blev til ture i lokalområdet. Oppe på alpen var vi på et bjergmejeri som 230 køer leverede mælk til. Jeg tillod mig at spørge ostemesteren, om der blev brugt pasteuriseret mælk, og han svarede prompte, at det kunne man ikke lave ost af. På mit næste spørgsmål om ikke der var EU regler om det, kom der rigtig liv i den hårdt arbejdende mand og han hidsede sig rigtig op, og jeg trak mig langsomt bort. Det er virkelig et emne blandt bjergbønder, og EU ligger langt væk for dem. Senere på dagen fik nogle is og andre nye dæk, så den dag kørte jeg kun 45 km.



Fredag kørte vi igen en fin tur af små krogede veje, som heldigvis bragte os igennem nogle tunneller, så vi kunne nyde brølene fra de bagved kørende Yamaha modeller, og vi var ikke i tvivl om, at de var med. Da vi netop havde passeret en top og manglede 14 km i at være tilbage, havde Ole's BMW fået nok og opgav videre kørsel. Den blev så trillet lidt ned ad bjerget og opstaldet på en gård til senere afhentning af SOS, så Ole Gearløs kørte kun 20 af dagens 34 km.

Hjemrejsedagen om lørdagen havde Ole fået planlagt med tog, så han fik et antal behagelige sæder hjem. Henning kørte hjem sammen med sin værelseskammerat Tom, og på vejen mødte de flere gange Connie og Per Ib, som også var oplagt til en hjemtur i et hug. Selv havde jeg aftalt med min datter Louise, at vi skulle mødes i Schweiz i byen Obersaxen til EM i Hill Climb for MC, og det gik som planlagt. Uden nærmere aftale kørte vi begge i flere timer og ankom indenfor 5 min langt oppe på bjerget. Selve banen starter højt oppe og går så til toppen af bjerget. Banen er godt 240 m lang, og ingen klarede det helt til toppen, men stigningen er barsk og helt op til 141% svarende til 63 grader i grus og sten – helt utroligt. Om søndagen var der finaler, men vi skulle videre til Lauterbrunnen i Berner Oberland, så for natten søgte vi i Rabiuss et hotel med TV, så vi kunne følge Le Mans og Tom K.

Nu skulle vi om søndagen videre mod vest, og valget var den lange omvej over Zürich eller over bjergene. Jeg valgte naturligvis det sidste. Ret hurtig kom der regn og regndragten kom på – godt valg. Tæt på toppen af passet blev regnen til sne, og orienteringen blev svær. Visiret blev lukket af sne og derefter brillerne, men med kun en lille sprække åben gik det. Louise sagde, at termometret i hendes følgebil svingede mellem 0 og 1 grad, og det skulle nok passe, for det var glat. Min GPS lå i tanktasken, og den var svær at se. Sikkert derfor var jeg kørt forkert, og Louise var begyndt at undre sig over de italiensk klingende bynavne og stoppede mig. Det var den forkerte vej, jeg havde valgt, hvis jeg ikke skulle til Italien. Passet jeg var kørt over var Lukmanierpasset (1916 moh) og ikke Oberalppasset. Vejen videre frem gav kontakt med motorvejen til Ariolo og St. Gotthardt tunnelen til Andermat,



hvorfra jeg valgte at køre over Sustenpasset (2224 moh), og det hele gentog sig med sne og glatte veje. Kl. 14.30 ankom vi til Lauterbrunnen, hvor vi på den lokale bar fik startet fjernsynet og set den sidste halve time af Le Mans og Tom K's ottende sejr. De lokale fattede ikke meget at vores ophøjede stemning.



Mandag samlede jeg lyst til hjemturen om tirsdagen. Den startede i let regn, som snart blev afløst af silende regn de næste 300 km, hvorefter det klarede op. Efter nogle optankninger stod der Hannover på skiltet, og så er man jo næsten i Danmark. Altså helt hjem efter 1260 km konstant kørsel, og 4020 km mere på klokken af den 20 år gamle BMW K75S.

Forventningerne til turen var store og gode, og de blev alle indfriet. Der er nu noget helt specielt ved MC folket: Vi kørte mange ture sammen og standsede rigtig mange gange, men selv til sidst gik alle rundt og "sparkede dæk" og fik god MC snak, som var det den første dag - ren hygge. Der blev flyttet flere grænser på turen – bla. havde jeg ikke prøvet snevej før på MC, så turen bliver god at huske tilbage på. Tilbage er der kun den kendte følelse af en "brugt" ferie, men heldigvis er det kun juni måned og stadig tid til flere oplevelser.

Kurt Sihm 22.08.2008.

Her er lidt links med relation til turen:

www.motour.dk

www.taubennest-muehlberg.de

www.grossglockner.at

www.grossglockner.at

www.luzenberg.at

www.schlosshotel-rosenegg.com